

Forslag til lov om renter ved forsinket betaling m. v.

(Lovforslag nr. L 38. Fremsat 13/10 77. Første behandling 4/11 77. Betænkning 8/12 77. Anden behandling 14/12 77. Tillægsbetænkning 14/12 77).

Der var stillet 1 ændringsforslag i tillægsbetænkningen.

Uden for tillægsbetænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslaget sattes først til forhandling.

Forhandling

Mette Groes (S):

I forgårs skete der det vedrørende dette forslag, at der dukkede et helt nyt lovforslag op fra hr. Glistrup, og vi har selvfølgelig behandlet det seriøst i udvalget og holdt samråd om det, men da hovedindholdet i det er det diametralt modsatte af det, vi vil, nemlig en forbrugerbeskyttelse, kan vi naturligvis ikke gå ind for det. Det vil sige, at SF, DKP, VS, retsforbundet og socialdemokraterne stemmer imod ændringsforslaget og stadig væk for lovforslaget.

Glistrup (FP):

Når den socialdemokratiske ordfører bruger betegnelsen, at der dukkede et helt nyt forslag op, kan det måske nok være rigtigt, hvis man ser på formen. Der skete nemlig det, at fremskridtspartiet skrev forslaget om, så det nu er på et forståeligt dansk. Hvis man derimod skulle vedtage forslaget, således som det blev vedtaget ved anden behandling, kan man overhovedet ikke forstå det ude blandt befolkningen, for det er skrevet på så uforståelig en gang kaudervælsk, at jeg godt kan forstå, den socialdemokratiske ordfører kalder det forbrugerbeskyttelse. Forbrugerbeskyttelsen ligger nemlig i, at forbrugeren ikke forstår et lod af det, som justitsministeriets embedsmænd har sat sammen, og det skal forbrugerne kun være glade for, men det er i og for sig også det eneste forbrugerbeskyttende, der er i det lovforslag, som socialdemokratiets ordfører indstillede til vedtagelse.

Med hensyn til formen var det gjort forbrugervenligt, det er rigtigt. Hvad indholdet

angår, var den socialdemokratiske ordførers kritik imidlertid ikke berettiget. Der er, hvad indholdet i ændringsforslaget angår, faktisk kun ét eneste punkt, der adskiller sig fra, hvad vi har beskæftiget os med ved afstemningen ved anden behandling, og det er det forhold, at der, som socialdemokratiet vil have forslaget igennem, skal gøres en vældig forskel på, om man skylder penge privat til købmanden, til ismejerimanden, til håndværkeren, der har lavet arbejde for én, eller man skylder til det offentlige, til skattevæsenet. Socialdemokratiet vil have, at der skal være mægtig meget strengere renteregler i forhold til skattevæsenet, altså fuldstændig bagvendt, sådan at folk motiveres til at trække betalingen til deres købmand, til deres håndværker osv. for i stedet for at gå hen og betale til skattevæsenet, og det er umiddelbart urimeligt; sådan kan man anstændigvis ikke gennemføre en lovregel.

Derfor er den eneste virkelige ændring, der ligger i det ændringsforslag, vi nu skal stemme om, om man virkelig mener, at skattevæsenet skal begunstiges i den grad i forhold til private fordringshavere. Den eneste virkelige ændring, der ligger i det ændringsforslag, vi nu skal stemme om, er, at de skal ligestilles. Skulle man endelig gøre forskel, skulle det nok snarere være således, at der skulle betales mindre moranter i forhold til det offentlige end i forhold til den, der meget dårligt kan bære de tab, som er forbundet med, at man ikke kan få sine fordringer hjem, f. eks. møbelhandleren, eller hvem der nu ellers kan være tale om.

Derfor, hvis man skal til at tale om, hvad der er forbrugervenligt, vil jeg meget kraftigt anbefale de partier, som den socialdemokratiske ordfører talte på vegne af, at stemme for ændringsforslaget, for det vil betyde, at man i forhold til det offentlige ikke skal betale disse ågermorarenter, som vi i øjeblikket opererer med.

Ellers er der, som det også fremgik af ministerens kommentarer til udvalget, kun på ét andet punkt en væsentlig indholdsmæssig forskel imellem det forslag, som vi vedtog ved anden behandling, og det forslag, der nu er stillet som ændringsforslag, og det angår problemerne om, hvorvidt man skal tilside sætte aftaler, som er indgået imellem parterne. Det var jo således, at man fra det socialdemokratiske partis side har sagt, at man

[Glistrup]

faktisk i alle tilfælde kan tilsidesætte aftaler, man kan sætte aftaler fuldstændig ud af kraft. Det fremgår af lovforslagets § 7, som den blev vedtaget ved anden behandling.

Heroverfor stod, at en lille halvdel af folketinget ved afstemningen ved anden behandling sagde: vi skal have fuldstændig aftalefrihed på normal måde inden for dette område. Nu har man med ændringsforslaget forsøgt at finde frem til et kompromis, og jeg mener så afgjort, det må være på sin plads, at man finder en løsning, således at et teknisk forslag som det foreliggende ikke skal vedtages med et meget, meget snævert flertal, og det vil blive resultatet, hvis man ikke vedtager ændringsforslaget. Vi har altså i ændringsforslaget foreslået, at man kun i visse tilfælde kan tilsidesætte aftalen.

Når det radikale venstre, som var med til at stemme for den totale ophævelse af § 7, ifølge sin tilkendegivelse i udvalgsbetænkningen tilsyneladende ikke vil stemme for det nye ændringsforslag, hænger det alene sammen med denne forholdsvis lille detalje i helheden, om man skal have regler, der betyder, at man skal respektere folks aftaler eller ej. Det er igen en detalje inden for detaljen. Vi har sagt, at man skal trods alt ikke blande sig så meget i detaljer, som man gør med reglen om beløb under 100 kr. Hvis et menneske først har aftalt at ville betale en morarente og derefter misligholder sine forpligtelser, så den pågældende kan komme til at betale 99 kr. i strafrente, synes vi ikke, man fra lovgivningsmagts side skal begynde at blande sig heri og sige, at så er en sådan aftale ugyldig. Man kan eventuelt gribe ind, og det er kompromisforslaget også udtryk for, hvis der virkelig er tale om noget velfærdsfortabende. De radikale var i onsdags, var det vist, fuldstændig indforstået med, at man kunne komme til at betale 2.000 kr. eller 5.000 kr. i morarente, det stemte de rask væk for, idet de sagde, at hvis der er en aftale, skal den holdes. Nu har vi altså ændret det til, at en aftale også skal holdes, for så vidt angår 100 kr., og denne lille detalje har fået de radikale til at stejle og pludselig fuldstændig svinge om.

Det er meget svært at se, at der kan være nogen særlig fornuft i den logik, der ligger bag de radikales ændrede stilling, men det er måske radikal logik, vi her bliver præsenteret for.

Hvad derimod angår det, som var et af de store kampproblemer under debatten i onsdags, nemlig om man skal regne med Nationalbankens diskonto plus 2 pct., plus 3 pct. eller plus 4 pct., har man i ændringsforslaget taget konsekvensen af afstemningen, og i ændringsforslaget, der er en fremstrakt hånd til flertallet, er man blevet stående ved diskontoen plus 2 pct., selv om forholdet for forslagsstillerne selvfølgelig nu, som tilfældet var i onsdags, er det, at vi hellere havde set en noget højere morarente, fordi den handlende rent faktisk skal betale et større beløb til sin bank, hvis han har en kassekredit.

Formanden:

Der bør være mere ro i salen.

Glistrup (FP):

Jeg er faktisk kommet til ende med mine betragtninger, så det kan måske hidkalde roen i salen.

Anders Andersen (V):

Selv om venstre har sympati for det ændringsforslag, der foreligger, vil vi alligevel undlade at stemme. Vi mener ikke, at der under udvalgsbehandlingen har været tilstrækkelig tid til at vurdere rækkevidden af nogle af de ændringer, der gennemføres. Vi har som sagt sympati for indholdet, men på grund af det tidspres, der har været med at få afgivet betænkning, har der ikke været tid til en tilstrækkelig saglig gennemgang af disse ændringer, og derfor vi vi undlade at stemme.

Jeg er enig med hr. Glistrup i, at den lov, der nu gennemføres, ikke er en forbrugervenlig lov. Det er heller ikke en erhvervsvenlig lov. Det er en forbrugerfjendsk lov, og det er en uvenlig lov over for erhvervslivet. Her er jeg fuldstændig enig i de betragtninger, der er kommet. Vi beklager, at et flertal nu vil gennemtrumfe denne lovgivning, og at ministeren ikke har følt anledning til at optage realistiske forhandlinger med en række partier; ellers kunne vi måske være nået frem til en mere rimelig og fornuftig lovgivning.

Annelise Gotfredsen (KF):

Også jeg vil sige om det stillede ændringsforslag, at det konservative folkeparti har sympati for tankerne i det, idet det jo i vidt

[Annelise Gotfredsen]

omfang imødekommer vore egne tanker om denne lovgivning. Men på grund af den korte tid og vanskeligheden ved at behandle forslaget på den rette grundige måde vil vi undlade at stemme til dette forslag, og i øvrigt udtaler vi, at lovforslaget som sådant stadig væk er både erhvervs- og forbrugerfjendsk.

De tal, der er blevet fremlagt under udvalgsbehandlingen, viser med stor tydelighed den store forskel, der er på diskontoen og kassekreditrenten, hvilket ministeren heller ikke har imødegået. Ministeren udtaler, at det er unormale forhold, der fører til denne store forskel. Jeg ved ikke, hvor længe der skal herske unormale forhold på dette område, det kan vist desværre ingen af os forudse. Men vi begriber derfor ikke, hvorfor ministeren synes, at det har sådan et hastværk med at få gennemført denne lovgivning nu, og hvilke kræfter der fører til, at man skal vedtage denne lovgivning med et socialistisk flertal.

Lovgivningen er forbrugerfjendsk, idet den vil føre til overordentlig mange inkassosager, og den er umoralsk derved, at det kan blive rimeligt for debitor at spekulere i at overside betalingsfristerne, og erhvervsfjendtlig, fordi de handlende ikke kan få dækning for deres omkostninger.

Niels Helveg Petersen (RV):

Det radikale venstre afviser det ændringsforslag, som er stillet af fremskridtspartiet. Ikke fordi der ikke i det er ting, som ligger fuldstændig på linje med vores synspunkter, hvad der også viser sig i, at vi sammen med andre partier afviser lovforslaget som helhed, men fordi der bl. a. ikke har været megen tid til at behandle ændringsforslaget, og fordi det i virkeligheden er en afledningsmanøvre.

Modsætningerne omkring selve lovforslaget er hovedspørgsmålet, og her befinder vi os på det standpunkt, at den lovgivning, der her gennemføres, meget hurtigt vil vise sig at få aldeles urimelige virkninger.

Jeg er ganske overbevist om, at i løbet af et halvt eller helt år kommer dette folketing til at lave denne lov om, når virkningerne viser sig i praksis i form af et stærkt stigende antal inkassosager, som kommer til at koste forbrugerne dyrt.

Det dybt beklagelige i sagen er også, at retsforbundet med sin tilslutning til lovforsla-

get sikrer dets gennemførelse. Jeg har simpelt hen ingen som helst forklaring på for mig selv, hvorfor retsforbundet kan gå med til et sådant indgreb i aftalefriheden, som denne lovgivning indebærer. Retsforbundet plejer at rose sig af at være et meget liberalt parti. Når det drejer sig om arbejdsmarkedsforhold, når det drejer sig om alle andre forhold, siger retsforbundet jo normalt, at indgreb i aftalefriheden kan ikke accepteres. Her gennemføres et vidtgående indgreb i aftalefriheden med retsforbundets tilslutning, og retsforbundet sikrer lovforslagets gennemførelse.

Hjortlund Christensen (DR):

Til hr. Niels Helveg Petersen vil jeg gerne sige, at vi forstår ikke det radikale partis holdning i denne sag.

Med hensyn til fru Annelise Gotfredsens bemærkninger om et rødt flertal eller socialistisk flertal, der skal afgøre denne sag, vil jeg blot bemærke, at retsforbundet er dog med.

Jeg er i øvrigt glad for, at der er kommet et vist skred i forståelsen omkring behovet for denne lovgivning. Det bekræftes i øvrigt af de bemærkninger, som fremskridtspartiet kommer med til ændringsforslaget, idet der står, at der findes en snes forskellige paragraffer omkring morarenter, og at der er behov for at samle reglerne i en enkelt lov. Det er netop det, retsforbundet står for.

Rentehøjden har ikke været det centrale i retsforbundets betragtninger, den kan da ændres, men det skal da være mit håb, at hele renteproblematikken bliver løst på en anden måde. Lad os nu se, hvordan det går. Virkningerne af denne lovgivning er jo både positive og negative, hvad angår de forskellige erhverv, og den negative betydning tror jeg kan vendes i positiv retning for nogle af de firmaer, som udnytter hele dette område. Det er simpelt hen set med retsforbundets øjne som en færdsselslov for hele renteproblematikken.

Det er en kendsgerning, at vi har en lovgivning i dag, som ikke er nogen lov. I nogle tilfælde må der betales op til 36 pct. i morarenter, i andre retsafgørelser 6 pct., så jeg synes i og for sig, det er pragtfuldt, at den yderste højre side af salen her giver udtryk for, at der er behov for en sådan lovgivning, og deri er retsforbundet enig. Det er i og for

[Hjørtlund Christensen]

sig meget glædeligt, at vi er kommet så langt i betragtningerne.

Jeg skal slutte med blot at bemærke, at vi ikke kan støtte det af fremskridtspartiet stillede ændringsforslag og i øvrigt fortsat vil være for en lovgivning på dette område; vi betragter den som en fornuftig køreplan på dette område.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg har bare et enkelt spørgsmål at stille retsforbundet, der udtalte, at det med renten ordner sig jo nok. I forbindelse med ændringsforslaget drøfter vi bl. a. rentehøjden, og jeg ville så forfærdelig gerne have, at retsforbundet gik op og forklarede mig, hvordan en handlende eller en håndværker, der selv skal betale 13 pct. i rente om året, skal klare sig, når han kun må opkræve 11 pct. hos dem, der kommer til at skyldte ham penge. Hvordan havde man tænkt sig, at dette underskud skulle klares af disse mennesker?

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal ganske kort sige, at vi kan ikke stemme for fremskridtspartiets ændringsforslag.

Og så vil jeg godt lige sige til hr. Glistrup, at bemærkningerne omkring de 99 kr. fortæller vel lysende klart, at hr. Glistrup ikke rigtig forstår, hvad 100 kr. kan betyde for nogle mennesker uden for dette hus.

Så vil jeg i øvrigt sige, at det er karakteristisk, at det, der har interesseret mest efter det, der er sagt her fra talerstolen, netop har været, hvilket flertal det er, som gennemfører denne lovgivning. Det er nærmest dér, modstanden ligger, så vidt jeg kan se, og jeg må da sige, at vi glæder os over, at vi kan være med.

Wilhelm (VS):

Nu havde hr. Niels Helveg Petersen nogle tilsyneladende meget principielle betragtninger om aftalefriheden, og jeg vil derfor gerne erindre om, at der tilsyneladende ikke var noget i vejen med principperne, da de radikale forleden dag kunne stemme ikke for diskontoen plus 2 pct., men for diskontoen plus 4 pct. Principperne ligger altså i et eller andet interval på 2 pct.

Det, der får mig til at tage ordet, er for at sige, at vi deltager i det flertal, der stemmer

for regeringens oprindelige forslag, og stemmer altså imod fremskridtspartiets ændringsforslag. Jeg har en lille bemærkning at gøre her. Vi mener at kunne overskue, hvad det her betyder for det område, det faktisk dækker, men der er en masse andre områder med morarenter, som jeg ikke vil påstå at vi kan overskue. I bemærkningerne til fremskridtspartiets ændringsforslag berøres det problem, og der tales om at få en skattelovgivning, der behandler alle morarenter ensartet. Dertil vil jeg i hvert fald godt sige, at vi er interesseret i, at man får kigget på dette ved en senere lejlighed, hvad enten det så er justitsministeren igen, eller det er skatteministeren. Men på det begrænsede område, det her dækker, støtter vi lovforslaget, som det ligger fra regeringens side.

Mølgaard (DR):

Hr. Bernhard Baunsgaard havde et spørgsmål til retsforbundet, som jeg gerne vil besvare. Det var spørgsmålet om, hvordan de næringsdrivende dog skulle klare sig, når der var tale om en morarente af den størrelse, som lovforslaget nu lægger op til.

Der er jo tale om, at de handlende disponerer forretningsmæssigt og lukker for kreditten i de tilfælde, hvor der ikke er mulighed for at tro, at den pågældende vil opfylde aftalen. Det gælder dog stadig væk i det danske samfund, at langt de fleste betaler deres penge til tiden, opfylder deres aftaler ganske uanset straffebestemmelser eller ej.

Så er der to grupper, man kunne spekulere på eventuelt ville udnytte systemet. Den ene gruppe kan man vel betegne som nogle spekulanter i den lave rente og den anden gruppe som sociale tabere. Over for begge disse grupper vil kreditindskrænkninger være det, der er midlet for de næringsdrivende, og de vil vide at benytte sig af dette middel; i intet af tilfældene sker der ulykker i den anledning.

Dette at indskrænke afbetalingshandelen anser vi i retsforbundet oprigtigt talt ikke som noget, der vil skade sociale tabere, og vi er sikre på, at spekulanterne kommer man til livs ad den vej.

Hr. Niels Helveg Petersen ironiserede noget over retsforbundets holdning til aftalefrihed. Jeg vil godt i denne forbindelse sige, at det har aldrig været retsforbundets princip

[Mølgaard]

ubændigt at gå ind for aftalefrihed. Vi har nemlig alle dage haft den sociale holdning ved siden af, at vi ville med samfundets mekanismer beskytte de svage mod at blive trådt over tærne eller blive snydt af de stærkere. Det er en retsforbundsholdning at beskytte de svage mod overgreb, og denne sociale holdning er ligestillet med vores liberale grundindstilling.

Formanden:

Jeg er nødt til at sige, at det er ændringsforslaget, vi behandler nu.

Mølgaard (DR):

Jo men . . . .

Formanden:

Jo men . . . . det er *ændringsforslaget!*

Mølgaard (DR):

Jeg beklager.

Derfor må vi afvise ændringsforslaget, som er stillet i dag, og derfor anbefaler vi fortsat lovforslaget til vedtagelse ved tredje behandling. Det er muligt, at det ikke er radikal politik, men det er retsstatspolitik.

Niels Helveg Petersen (RV):

Diskontoens højde er et af de problemer, som hr. Wilhjelm bragte ind i diskussionen her. Jeg vil gerne præcisere over for hr. Wilhjelm, at den diskussion, som han her rejser, drejer sig om to vidt forskellige ting. En ting er, hvad man kræver af rente i forhold, hvor intet er aftalt. En anden ting er, hvad man kræver dér, hvor der udtrykkelig er aftalt en højere rente.

Formanden:

Hr. Bernhard Baunsgaard har ordet for en kort bemærkning om ændringsforslaget.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det drejer sig om ændringsforslaget med hensyn til rentehøjde. Jeg kan kun konstatere, at retsforbundet ikke er interesseret i at ændre noget med hensyn til rentehøjden, men henviser til, at så må man lade være med at sælge til de mennesker for fremtiden, som hr. Mølgaard kaldte sociale tabere. Det

er dem, der skal betale for det. Det undrer mig ikke, at retsforbundet har den indstilling, men det undrer mig rigtignok, at andre partier kan stemme for noget, hvis konsekvens er en yderligere belastning af dem, der har mest brug for støtte.

Justitsministeren (Erling Jensen):

Jeg skal ganske kort afvise det stillede ændringsforslag, fordi det ikke er i overensstemmelse med de intentioner, som først forbrugerkommissionen og senere regeringen har haft med dette lovforslag.

Jeg skal til hr. Anders Andersen og fru Annelise Gotfredsen sige, at når de har en vis begrænset sympati for dette forslag, skyldes det en stående debat om, hvorvidt det forhold, der hidtil har været mellem diskonto og aktuel kassekreditrente, er inde i en blivende fase i dette øjeblik, eller regeringen og det flertal, der ønsker at stemme for, har mere ret, når de dokumenterer, at over en lidt længere beregningsperiode svarer det forslag, der nu fremlægges, til udviklingen.

Jeg skal endelig sige til fru Annelise Gotfredsen, der synes at være bange for det flertal, der synes at tegne sig for dette forslag, at jeg er overordentlig glad for, at der er tale om en lovgivning, som følger forbrugerkommissionens forslag op, men jeg kan være enig med fru Annelise Gotfredsen, hvis det, hun er nervøs for, er, at fremtidige forslag vedrørende forbrugerspørgsmål vil få lige så lille støtte i denne sal, som tilfældet her synes at være.

Formanden:

Vi går til anden omgang. Er der ordførere, der ønsker ordet?

Andre kan også få ordet, men det bliver for korte bemærkninger.

Glistrup (FP):

Det var bedrøveligt at høre justitsministeren sige, at han måtte afvise ændringsforslaget, fordi det ikke var overensstemmende med forbrugerkommissionens betænkning. Hvad i alverden tror ministeren at vi har folketinget til, hvis det ikke er for, at vi hver for sig skal overveje selvstændigt og uafhængigt af tidligere pressionsgruppers kommissionsbetænkninger, hvordan vi mener at lovgivningen skal indrettes? Ministeren har jo ikke

[Glistrup]

fremdraget noget som helst andet felt, hvor man er i strid med forbrugerkommissionens betænkning. Vi har fra fremskridtspartiets side sagt, at skattevæsenet ikke skal have større morarenter, end den private handlende skal have. I det spørgsmål tvivler jeg nu meget på at ministeren kan få fuldstændig, 100 pct. opbakning hos forbrugerkommissionen. Bevares, han sidder tre pladser fra en forbruger, der måske vil synes sådan, men ellers så tror jeg nok, at de fleste forbrugere gerne vil have morarenten til skattevæsenet nedsat.

Det andet spørgsmål, som har delt os så kraftigt her i salen, drejer sig om, hvorvidt man — i hvert tilfælde inden for visse rammer — skal respektere aftaler imellem parterne. Hvis en bilhandler, en møbelhandler, eller hvem der kan være tale om, har aftalt med kunden, da han indgik kontrakten, at der skal svares en morarente — f. eks. den samme som den kassekreditrente, den handlende skal betale — og kunden derefter misligholder kontrakten, ikke opfylder den, ikke betaler til tiden, skal det så efter disse to aftalebrud være således, at forbrugeren skal beskyttes derhen, at han ikke skal refundere købmanden, bilhandleren, møbelhandleren, eller hvad der er tale om, det beløb, som denne vitterlig skal svare i kassekreditrente? Der kan ikke være nogen som helst rimelighed i, at man har et så strengt forbud imod aftaler med bindende kraft. Derfor er ændringsforslagets § 4 en meget moderat regel i retning af at tillade, at aftaler skal være gældende.

Fru Lilli Gyldenkilde gik også imod ændringsforslagets § 4 og brystede sig ganske kraftigt af, at det jo var skrækkelig asocialt, for 99 kr. spiller da en stor rolle for mange mennesker. Ja, men de mennesker, der er tale om, er altså dem, der har været ude at købe f. eks. en bil til 60.000 kr., og som derefter ikke betaler til tiden. De kan have aftalt, at de skal betale 1 pct. pr. påbegyndt måned for at tage et eksempel, altså fuldstændig svarende til den regel, der gælder ved skattemorarenten o. lign., idet man af tekniske grunde kun beregner morarenten én gang om måneden i stedet for at regulere hele tiden, for hver eneste dag. Så kommer der en difference i regnestykket på 78 kr. eller maksimalt 99 kr. i forhold til det, som denne lov tillader, nemlig 11 pct. p. a. Så skal man til at føre en stor retssag, der koster 500 kr. i omkostninger, for at komme frem

til, at disse 99 kr. ikke skal betales. Det er ikke nogen rimelig social hensyntagen. Det er et urimeligt principrytteri, hvor man simpelt hen fornægter folks adgang til selv at træffe aftaler. Derfor har fru Lilli Gyldenkilde sikkert et stort socialt hjerte, men i denne sag har hun ikke noget at have det i.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslaget.

Afstemning

Ændringsforslaget om en ny affattelse af lovforslagets tekst (§§ 1-11) forkastedes, idet 24 stemte for og 90 imod; 41 stemte hverken for eller imod.

Lovforslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 84 stemmer mod 71.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Tredje behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om kontinentalsoklen.

(Lovforslag nr. L 76. Fremsat 4/11 77. Første behandling 17/11 77. Betænkning 8/12 77. Anden behandling 13/12 77).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 144 stemmer mod 6; 5 stemte hverken for eller imod.